

ken bleven hørt, og da har ikke alene Lehnsbesidderen selv ønsket, at Salget kunde skee paa antagelige Billaar, saa det vil ikke have nogen Banffelighed dermed. Det er ogsaa udstrykkeligt i Resolutionen af 1846 bestemt, at Bevillingen dertil kunde ventes, dog med den Indskrænkning, at der skulde tages Hensyn til Fæsterens Lærv, fra hvilken Indskrænkning man ved denne Lov vilde blive løst, idet man vil have, at den ganske skal gaae ud. Den ærede 4de Landssthingsmand for 1ste Kred (Madvig) har vistnok megen Ret i, at det omhandlede Gods ikke turde sælges uden understor og virksom Control; jeg vil ikke bruge Ordet „streng“; men jeg troer, at i samme Dieblif, man erklærer dette, kan man ogsaa sige, at hele denne Lov ikke behøves. Jeg veed ikke, hvortil den behøves; der er ikke den mindste Banffelighed ved at faae enten offentlige Stiftelses eller Lehns- og Fideicommiss-Gods afhændet til en Priis, der er overeensstemmende med Stiftelsesens Lærv; der er ikke den mindste Banffelighed derved; det skeer, om end ikke hver Dag, saa dog ganske ideligt, at der bliver bevilget Afhændelse af Gods, der tilhører Præster eller Skoler, og de, der faae dette Gods, faae det naturligviis langt under den virkelige Værdi, det har som fri Eiendom, og under saadanne Billaar, Vedkommende selv finde tjenlige.

Solberg: Det har glædet mig at høre den ærede Minister udtale, at det nu er let for Beneficiariet at faae det dem underlagte Bøndergods afhændet. Det forekommer mig, at dette hidtil ikke har været saa ganske let; thi i Fyen er der flere Præster, som have indgiver Andragende for to Aar siden, uden endnu til Dato at have indhentet Svar fra vedkommende Ministerium, og det forekommer mig dog, at baade vedkommende Beneficiariet og Fæstere med Grund kunde forlange, at man idetmindste sagde enten Ja eller Nei til slige Andragender. Men jeg skal henholde mig til den Glæde, jeg har udtalt over, at der nu vil blive fulgt andre Principer end hidtil. Det er viist, at saadanne Principer ikke hidtil have været fulgte, at det var let at faae saadant Gods afhændet fra Fæste til Selveieendom, uagtet Fordelene ved saadanne Afhændelser have

været saa indlysende, at den Priis, som Fæsterne have tilbudt at ville gaae ind paa, i flere Tilfælde overgaaer de nærværende Indtægter 3 à 4 Gange. Det er flere af Thingets ærede Medlemmer bekendt, at, da denne Sag sidst forelaa til Behandling, var jeg En af dem, der stemte mod den. Naar jeg den gang har stemt for Sagens Fremme, er det rigtignok under den bestemte Forudsætning, at § 1 modtager den Tilføining: „dog kun til Brugerne, deres Børn eller Svigersønner“; thi det var netop den Omstændighed, at disse Ord forrige Gang gik ud af Lovudkastet, der bevægede flere af Landssthingets Medlemmer tilligemed mig til den Beslutning at stemme mod Loven. Det havde været min Hensigt idag at udtale mig i den Retning; men, da jeg hører, at Forslagsstilleren i saa Henseende deler Mening med mig, og da jeg ogsaa har hørt, at de to Ministre have udtalt sig derhen, skal jeg ikke opholde Thinget med vidtløftigere at anføre de Grunde, hvorpaa jeg i denne Henseende støtter mig.

Ministeren for Kirke og Undervisningsvæsenet: Det gjør mig ondt, at jeg maa forstyrre den ærede Landssthingsmands Glæde over, at der nu skulde følges andre Grundsætninger med Hensyn til Beneficiargods end hidtil. Det er let at faae en Bevilling, — saa let, som det villigviis bør være; men derfor kan det gjerne være, at en eller anden Beneficiarius vil afhænde for en endnu lettere Priis, end man finder tilraadeligt. Man indhenter da, forsaavidt der er Tale om geistligt Beneficiargods, Provstens og Stiftsøvrighedens Erklæring. Disse finde meget ofte, at det er en urimelig lav Priis, hvortil Beneficiarius vil overlade Godset til Vedkommende, og, naar det da ogsaa ved nærmere Undersøgelse viser sig, at det forholder sig saaledes, saa bliver Bevillingen ikke tilstaaet under disse Betingelser. Det er ofte Tilfældet, at Fæstere siden bekvæmmer sig til at give det Mere, der fordres, og at Beneficiarius har maattet modtage Mere, end han skjøttede om. Det maa man dog erindre, at Beneficiarius ikke er Eier, og, om en Præst, der venter at blive forshyttet om et Aar, er villig til at afhænde paa særdeles billige Billaar,